

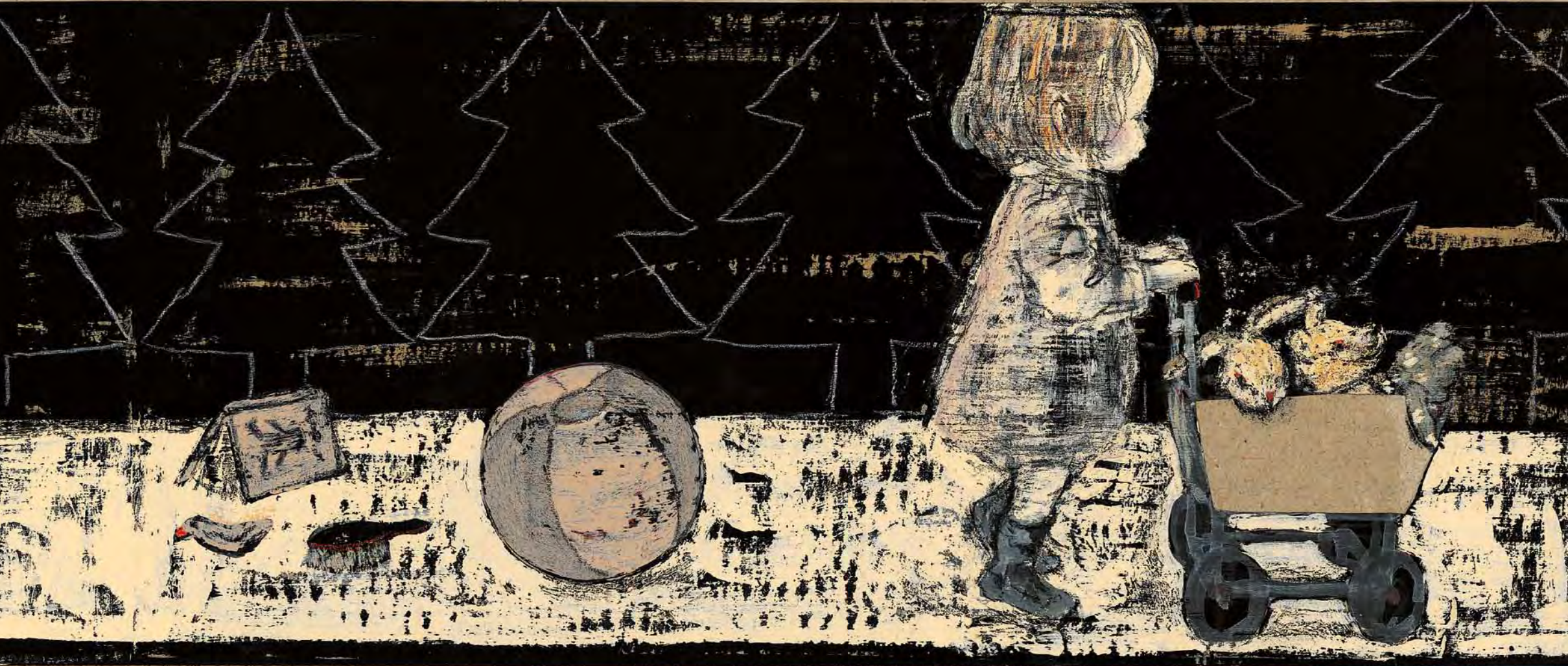

Doosje klimt van de stoel,
kijkt om zich heen.
Ze houdt het boek stevig vast,
en ricketikt ervandoor.

3

Konijn, Beer, Aap

Doosje komt eraan,
met veel gekletter.
Ze duwt een wandelwagen voort,
met haar vrienden erin:
een konijn met een rode neus,
een beer met een spitse snuit,
een aap met een zachte buik.

De wandelwagen houdt stil.
Doosje neemt Konijn, Beer en Aap eruit. Ze zegt:
'Zo, liefje...' en *'Goed zo!'* en *'Kom eens hier bij mij.'*

Ze kijkt of hun billen droog zijn.
Aap moet plassen, ze houdt hem even omhoog.

Dan bakt Doosje een omelet.
Die eten ze samen op.
Dan is het nacht. Ze gaan slapen.
Dan is het morgen. Ze staan op.
Doosje duwt een balpen in hun mond
en poetst hun tanden.

Intussen zijn ze flink gegroeid
en oud genoeg om naar school te gaan.
Doosje zet ze op de grond tegen de muur,
Konijn, Beer en Aap.
'Goedemorgen, allemaal.'

Ze leert hen slimme dingen en legt hen alles uit:
'Daarom!' en *'Dat mag je niet doen!'*
en *'Gedraag je een beetje!'*

Opeens hoort Doosje lachen.
Ze draait zich om.

Daar staat mama.
'Zo'n schattige kleine juf,' lacht mama.

Doosje kijkt naar mama, heel verrast.
Plots voelt ze een verdriet in haar buik.
Ze fronst, en gauw kijkt ze terug,
naar Konijn, Beer en Aap.

Doosje schrikt, heel hard.

Daar zitten geen vrienden, maar knuffels.
Met koude ogen en stille neuzen.
Met strakke steekjes aan de toppen van hun poten –
die kan ze nu heel goed zien.

Doosje huilt.
Ze huilt en huilt en ze is boos, heel boos op mama.
Haar vrienden zijn verdwenen.
Komen ze nooit meer terug?